

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A.E.A.,**
státní příslušnost Turecká republika
bytem X
zastoupen JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem, sídlem 602 00
Brno

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-520/ZA-ZA11-ZA17-2020, o udělení
mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyl udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon a azylu).
2. Žalobce konstatoval, že žalovanému velmi podrobně a věrohodně popsal důvody, pro které se nemůže vrátit jako příslušník kurdské menšiny do země původu, svou podporou politické straně HDP. Podrobně popsal obtíže, kterým čelil kvůli svému politickému přesvědčení a kurdské národnosti a vysvětlil, že dalším důvodem pro žádost o udělení mezinárodní ochrany jsou jeho osobní a rodinné vazby na území ČR. Žalovaný se v řízení zaměřil na hodnocení politické situace v Turecku a postavení členů a sympatizantů strany HDP, avšak posouzení podmínek jeho návratu do země původu je provedeno neúplným a nedostatečným způsobem. Namítal, že závěry žalovaného o tom, že nesplňuje podmínky ani pro udělení doplňkové ochrany, nemají oporu v provedených a shromážděných důkazech. Žalovanému vytkl, že v rámci správního řízení nebyly shromážděny podklady pro jednoznačný závěr o tom, jaká újma mu fakticky hrozí v případě, že bude vrácen do země původu, to je, jakým způsobem turecké úřady nakládají s navracenými žadateli o azyl, konkrétně osob kurdského původu, které tvoří svébytnou skupinu. Žalovaný se eventualitou postihu a jeho forem zabýval omezeně. Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci a další informační zdroje hodnotil velmi selektivně. Pro účely odůvodnění napadeného rozhodnutí použil z těchto zdrojů pouze ty pasáže, které postoj tureckých úřadů vůči kurdské menšině hodnotí spíše smířlivě. Žalobce vyslovil názor, že postoj tureckých úřadů se prokazatelně vůči příslušníkům kurdské menšiny výrazně zostril v souvislosti s vojenskými operacemi vůči kurdským osobám na turecko-syrském pohraničí, které měly charakter ozbrojeného konfliktu. Protikurdské nálady se přenesly do celé společnosti a jeho obavy z návratu do země původu tak mají reálné opodstatnění v současných tureckých společenských poměrech a politické situaci. Žalobce žalovanému rovněž vytkl, že paušálním způsobem přehlédl další aspekt jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, to je otázku ochrany jeho soukromého a rodinného života, jeho družky a nenarozeného dítěte. Pro družku je přesídlení mimo území ČR do Turecka zcela nepředstavitelné. Není pravdou, že by jejich vztah nebyl trvalého a hlubokého charakteru. Žalobce zdůraznil, že s partnerkou žije již několik let a očekávají narození dítěte. Těžko hodnotit jejich vztah jinak než jako trvalý a pevný. V tomto směru je hodnocení žalovaného v rozporu se skutečným stavem věci a nepřezkoumatelné. Žalobce vyslovil názor, že zjištěné skutečnosti ohledně jeho soukromého a rodinného života odůvodňují udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany minimálně právě z důvodu rizika z přetrhání jeho rodinných vazeb na území České republiky v případě nuceného vycestování při ukončení pobytu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný setrval na svých závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí, které ve vyjádření citoval, poukázal na obsah velmi podrobného pohovoru s žalobcem a odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž rovněž citoval.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.),

v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nesdělil. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

5. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 13. 8. 2020. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v údajích k podané žádosti a v rámci pohovoru žalobce uvedl, že je státním občanem Turecké republiky, je kurdské národnosti, vyznává Islám a sympatizuje s politickou stranou HDP. Je svobodný a bezdětný. Do České republiky přijel za prací v roce 2017. Nejprve byl v Praze a následně odešel pracovat do Frýdku-Místku ke svému staršímu bratrovi. Po čase si žádal o nové pracovní povolení. Z důvodu chyby v dokumentech je nezískal. V roce 2019 byl vyhoštěn z České republiky za nelegální pobyt. K důvodům, které jej vedou k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce sdělil, že Kurdové mají v Turecku těžký život a on tam už dál nechce setrvávat. Blíže k tomu sdělil, že podporovatelé strany HDP jsou bráni jako teroristé a bývalý předseda této strany je stále ve vazbě. Poté, co byl správním orgánem konfrontován s jeho výpovědí z výsledku v řízení o správním vyhoštění, v jehož rámci uvedl, že mu při návratu do Turecka fakticky nic nehrozí, žalobce tvrdil, že byl českou cizineckou policií špatně pochopen. Poté, co byl dotázán na konkrétní problémy v Turecku, sdělil, že se v roce 2016 zúčastnil demonstrace, po které byl krátkodobě zadržen na policejní stanici poté, co policie zasáhla proti rozvážšenému davu. Dále dodal, že Kurdové z východní části Turecka jsou často lustrováni policií. V Istanbulu pracoval v textilní továrně. V tomto městě nyní žije jeho matka. Kdyby nepřišel o své legální pobytové oprávnění, žádný azyl by nepotřeboval. Proto o něj požádal až nyní. Potřebuje v České republice dál zůstat legálně a pokud možno nevracet se zpět do Turecka. Žalobce nedoložil žádné dokumenty, doklady či jiné materiály, které by stvrdily co do obsahu jeho výpověď.
6. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha o další legalizaci pobytu poté, co zde ztratil původní pobytové oprávnění s pracovním účelem a také těžkosti kurdské menšiny v Turecku.
7. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Žalovaný konkrétně vycházel z Informace MZV, Turecko - Turečtí občané kurdského původu, listopad 2020, Informace OAMP, Turecko -Bezpečnostní a politická situace, červenec 2020, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko - Zjišťovací mise, říjen 2019 (Kurdové), březen 2020, dále ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci - Turecko, březen 2019, ze zprávy ČTK, Turecko a Rusko monitorují příměří, ze dne 30. 1. 2021, zprávy ČTK, Turecko chce narovnat vztahy s EU, ze dne 22. 1. 2021.
8. Ze správního spisu se podává, že v souladu s ust. 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady s rozhodnutím seznámit se s uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti využil a uvedl, že

zná situaci v Turecku a k samotným zprávám se vyjadřovat nebude. Doplnil, že v České republice si našel přítelkyni, se kterou žije v Opavě. Čekají narození dítěte.

9. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
10. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
11. V rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67 se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, jak lze vykládat § 12 písm. a) zákona o azylu, resp. co spadá pod politická práva, za jejichž uplatňování je pronásledování v zemi původu azylově relevantní podle uvedeného ustanovení. V usnesení č. j. 8 Azs 352/2018-46 se Nejvyšší správní soud zabýval i naplněním kritéria pronásledování pro uplatňování politických práv podporou strany HDP v Turecku. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pouhá politická podpora této strany důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nezakládá. Ani v posuzované věci žalobce není členem této strany, pouze ji podporuje. Nikdy nebyl v souvislosti s těmito aktivitami jakkoli vyšetřován či stíhán. Závěr žalovaného, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, je správný a v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Otázkou pronásledování z důvodu příslušnosti ke kurdské menšině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval, a to v rozsudku 4 Azs 34/2011-154, č. j. 9 Azs 250/2015-23, rovněž v rozsudku č. j. 1 Azs 358/2019-42. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že případné obtíže tureckých Kurdů nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. V projednávané věci žalobce toliko obecně uvedl, že Kurdové mají v Turecku těžký život a zejména ti z východu jsou policií často kontrolováni a policii zejména zajímá, zda nemají zbraň a zda nejsou příslušníky teroristické skupiny. Soud souhlasí se závěry žalovaného, že ve všech těchto okolnostech bez přidružení dalších výrazných faktorů nelze spatřovat akty etnického či rasového pronásledování. Žalovaný přitom odkázal na množství informací o Turecku (veškeré dokumenty jsou obsahem správního spisu), které potvrzují žalobcem tvrzené skutečnosti, ovšem současně nepřekračují hranice problémů, které doprovázejí většinu společností, kde dochází k soužití velkých etnických skupin. Soud zastává názor, že žalobcem tvrzené obtíže a jeho situace není výrazně specifická oproti tomu, čemu v Turecku čelí jiní příslušníci kurdské menšiny a nejedná se tedy o pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
13. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud zastává názor, že pouhá skutečnost, že žalobce je podporovatel politické strany HDP, nepředstavuje důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Je třeba

zdůraznit, že uvedená politická strana je oficiálně existující a je zastoupena na všech politických úrovních, od regionální až po turecký parlament. Soud rovněž sdílí názor žalovaného ohledně krátkodobého zadržení žalobce v roce 2016 při demonstraci v Istanbulu, že se jednalo o zadržení krátkodobé a nahodilé a není žádného důvodu k tomu, aby za situace, kdy z pohovoru s žalobcem vyplynulo, že šlo o masovou demonstraci proti ničení zeleně, při které policie zasahovala proti rozvášněnému davu, jehož byl žalobce součástí, bylo spojováno s tím, že je kurdské národnosti.

14. Co se týká podmínek udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 36/2018-119. Soud zastává názor, že pouhá skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny, nepředstavuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť případné obtíže tureckých Kurdů nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. K namítaným vojenským operacím na turecko-syrském pohraničí krajský soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 75/2019-46. V něm se NSS vyjádřil k vývoji v Turecku ve vztahu ke kurdské menšině, který souvisí s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, jež byl pod kontrolou kurdských milic. Nejvyšší správní soud konstatoval, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které bylo již dříve hodnoceno jako bezpečnostně problematické; není možno však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka, konec citace. Námitky žalobce, že závěry správního orgánu nemají oporu v provedených a shromážděných důkazech a že žalovaný posouzení podmínek jeho návratu do země původu provedl neúplným a nedostatečným způsobem, soud nesouhlasí. Krajský soud naopak dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
15. Soud shodně jako žalovaný dospěl k závěru, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho motivu k odchodu z vlasti a z výše citovaných podkladů pro rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
16. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

17. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí – strana 7 – 8 – žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení z výše citovaných podkladů a lze se ztotožnit s názorem žalovaného, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Nebylo rovněž zjištěno, že by žalobce měl v době svého pobytu ve vlasti či mohl mít po svém návratu do země původu jakékoliv problémy s tureckými státními orgány. Nelze rovněž dospět na základě zjištěných okolností k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pokud jde o žalobcem akcentované špatné postavení kurdské menšiny, je nutno poukázat na to, že Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval situací kurdské menšiny v Turecku i činností legální strany HDP a dospěl k závěru, že případné obtíže spojené s příslušností k uvedené etnické skupině a ke zmíněné politické straně nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 34/2011-154, usnesení č. j. 3 Azs 7/2015-31, usnesení č. j. 9 Azs 250/2015-23). Okolnosti týkající se stavu lidských práv, postavení kurdské menšiny a systému politických stran plynou i ze zpráv založených ve správním spise. Skutečnost, že žalobce je příslušníkem kurdské menšiny a sympatizantem strany HDP, není důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na přílehlavé závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, s nimiž se ztotožňuje. Současně připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto i ve vztahu k případnému udělení doplňkové mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu za situace, kdy se shoduje s názory žalovaného, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. K tvrzení žalobce, že v České republice má partnerku a očekávají narození dítěte, souhlasí soud s žalovaným, že z judikatury ESLP, který v minulosti tuto otázku již mnohokrát řešil, by se pro udělení doplňkové ochrany muselo jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny v tuzemsku a naopak již nemožnosti zpětné integrace v zemi původu žadatele, bylo možno zcela vyloučit reálnou alternativu případného následování ostatních členů rodiny do země původu osoby žadatele. Tedy pouze v případě, že by odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahu, že by vycestování takové osoby bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Soud souhlasí se žalovaným, že k takovému závěru v posuzované věci ovšem nelze dospět. Z údajů, které uvedl sám žalobce, je zřejmé, že partnerský vztah navázal až v průběhu správního řízení. Nejedná se rozhodně tedy o dlouhodobý a intenzivní vztah, jak plyne z judikatury ESLP. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že žalobce má právo na soukromý a rodinný život možnost uplatňovat v rámci zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, který je právě i k tomuto účelu určen.

Shodu s prvopisem potvrzuje

19. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 7. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně